

πρέφα

πρέφα, η, ουσ. [<γαλλ. préférence], είδος χαρτοπαιγνίου και η τράπουλα των τριανταδύο φύλλων με την οποία παίζεται το παιχνίδι αυτό: «θα παίξουμε καμιά πρέφα; || που 'σαι, μικρέ, φέρε μας μια πρέφα». (Τραγούδι: κι εμείς οι τρεις στον καφενέ τσιγάρο, **πρέφα** και καφέ και δε βαριέσαι, δε βαριέσαι αδερφέ).

- (δεν) παίρνω πρέφα, **α.** (δεν) αντιλαμβάνομαι, (δεν) καταλαβαίνω, (δεν) παίρνω είδηση: «δεν πήρα, ρε παιδάκι μου, πρέφα που με φώναζες, τι να κάνουμε!». (Λαϊκό τραγούδι: στο τάβλι πάντα θα κερνάς εσύ τα καφεδάκια, γι' αυτό και σε ζυγώνουνε όλα τα κουτσαβάκια. Παναγιώτη, άσ' το τάβλι μη σε **πάρουν πρέφα** κι άλλοι). **β.** (δε) διαισθάνομαι κάτι κακό που πάει να αποβεί σε βάρος μου: «ευτυχώς την τελευταία στιγμή πήρα πρέφα πως θέλανε να με βάλουν στο χέρι, και την κοπάνησα σαν κύριος».

- με πήραν πρέφα, με αντιλήφθηκαν: «θέλησα να μπω μέσα χωρίς εισιτήριο, αλλά με πήραν πρέφα και μ' έδιωξαν». Συνών. με πήραν είδηση.

- με πήρε πρέφα, αντιλήφθηκε τι ήθελα να πω ή να κάνω: «ήθελα να μπω κρυφά στο σπίτι, γιατί είχαν περάσει τα μεσάνυχτα, αλλά ο πατέρας μου με πήρε πρέφα και με καταχέρισε». Συνών. με πήρε είδηση.

- παίρνω πρέφα τη δουλειά, βλ. λ. [δουλειά](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας